

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 1940/18

לפני: כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופטת י' וילנר

המערערת: וילמה טמוראדה

נ ג ד

המשיבות: 1. מדינת ישראל
2. מתלוננת

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים מיום
09.11.2017 בת"פ 23558-05-17 שניתן על ידי כבוד השופט
ר' כרמל

תאריך הישיבה: כ"ז באדר א התשע"ט (04.03.2019)

בשם המערערת: עו"ד ניקולס קאופמן

בשם המשיבות: עו"ד אפרת רוזן

פסק-דין

השופט נ' הנדל:

מונח לפנינו מקרה קשה מאוד ומטריד. בית המשפט המחוזי בירושלים (ת"פ
23558-05-17 כב' השופט ר' כרמל) הרשיע את המערערת, על-פי הודאתה, בכתב אישום
מתוקן המייחס לה עבירת התעללות בקטין חסר ישע ועבירת תקיפת קטין חסר ישע לפי
סעיפים 368 ו-368ב(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק). הערעור מופנה
כנגד גזר הדין, הכולל 3 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי לנפגעת העבירה (להלן:
הנפגעת) בסך 200,000 ₪.

1. התשתית העובדתית מצערת ואכזרית. הנפגעת הייתה קטינה בת 16 וחצי שנים בעת ביצוע העבירות האמורות, המרותקת לכיסא גלגלים וסובלת משיתוק מוחין, עיוורון, אפילפסיה ופיגור שכלי בינוני-נמוך. המערערת, בת 35 במועד ביצוע העבירה, הועסקה על-ידי אמה של הנפגעת כמטפלת סיעודית עבורה. במשך עשור טיפלה המערערת בנפגעת, כאשר בשנים הראשונות טיפלה בה בסופי שבוע ובארבע השנים האחרונות הוסיפה לטפל בה שלושה ימים במהלך השבוע בשעות אחר הצהריים והערב.

ביום האירוע, ובמשך שעותיים ורבע, ללא הפסקה, התעללה המערערת ותקפה את הנפגעת בברוטליות בעת ששכבה חסרת אונים במיטתה. היא הכתה אותה בראשה, בפניה, במפשעתה, בירכיה וברגליה, צבטה אותה בחלקים שונים בגופה והכתה אותה באגרופים בפניה. עולה מהתיעוד שהמערערת תקפה את הנפגעת כ-70 פעמים, בתדירות של דקות בודדות, ולעיתים שניות בודדות בין אקט אלים אחד למשנהו. כתוצאה מכך נגרמו לנפגעת חבלות של ממש הכוללות שטפי דם בירכיה וסימן אדום ברגלה השמאלית.

2. בדיון שהתקיים בפנינו שם הסניגור את הדגש על בתה הקטנה של המערערת, אשר נולדה במהלך תקופת מעצרה. יוצא כי המערערת אמורה להשתחרר כשנתיים וחודשיים לאחר הולדתה של בתה, כאשר עד לגיל שנתיים היא תוחזק בבית הסוהר עם אמה, ולאחר מכן יידרש למצוא סידור אחר לתקופה שנותרה. שירות הרווחה בודק את האפשרות כי יטפלו בה גורמי רווחה או אחותה של המערערת. מנגד, המדינה טוענת לדחיית הערעור. ביחס לרכיב הפיזי, הודגש כי משפחת הנפגעת זקוקה לו כדי לדאוג לטיפול והסדר חדש עבור הנפגעת, אשר איבדה את אמונה בגורמים טיפוליים חיצוניים.

3. קשה לכמת את ההתעללות והסבל שנגרם לזולת במקרה דנן. הסניגור טען כי מתוך עשר שנים שבהן טיפלה המערערת בנפגעת, היא מעדה רק למשך שעותיים וחצי. לא כך הם פני הדברים. המקרה מלמד עד כמה ניתן לגרום נזק רב לזולת במשך זמן זה. תסקיר נפגעת העבירה מפרט את הפגיעה הקשה בנפגעת ובמשפחתה. אחות נפגעת העבירה, שטענה בפנינו בשם המשפחה, תיארה את התגובות הפיזיות של הנפגעת, שמתעוררות כאשר גורם מתקרב אליה אף היום – תקופה של שנתיים לאחר ביצוע העבירה. עסקינן בילדה חסרת ישע שהתקווה לטיפול מסור נגזלה ממנה.

ייתכן כי באופן "רגיל" היה מקום לתת ביטוי בעניין גזר הדין להשלכות הנקודתיות של ריצוי מלוא העונש על הבת הפעוטה של המערערת. ואולם, לשם הכרעה בתיק זה, אין צורך להידרש לכללים רחבים, אלא די להתמקד בדלת אמותיו של המעשה

הקונקרטי וחומריתו. בית משפט קמא, בעקבות עמדת התביעה הכללית, התחשב בנסיבותיה האישיות של המערערת. היא עובדת זרה, חייה לא קלים ואף עברה אירוע מצער בילדותה. ואולם, לנוכח התוצאה המתחשבת במכלול השיקולים, אין מקום להקלה נוספת על-ידי ערכאה זו.

הערעור נדחה.

ש ו פ ט

השופטת ע' ברוך:

נראה שאין גבול לרוע כפי שמתבטא במעשים שנעשו במתלוננת חסרת הישע כפי שתועדו בקלטת שקשה לצפייה. התעללות לשמה. הלב נחמץ. בנסיבות המקרה אני שותפה לדעתו של חברי, השופט נ' הנדל, כי אין מקום להתערבותנו בעונש שהושת על המערערת.

ש ו פ ט ת

השופטת י' וילנר:

אני מצטרפת לפסק דינו של חברי, השופט נ' הנדל.

המערערת טוענת כי יש להקל בעונשה בשל ההשלכות הקשות של ריצוי העונש במלואו על בתה הפעוטה (ראו בעניין התחשבות בפגיעה האפשרית בבני משפחה בשל עונש מאסר בעת גזירת העונש: סעיף 40א(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; ע"פ 2463/90 מגידא נ' מדינת ישראל (10.10.1991); ע"פ 4870/15 יוסף נ' מדינת ישראל, פסקאות 2-3 (19.2.2017); יניב ואקי ויורם רבין "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה: תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא" הפרקליט נב 413, 452-453 (התשע"ג); רות קנאי "הנחיות לקביעת גזר-הדין בפסיקת בית המשפט העליון" משפטים כד 97, 124 (התשנ"ד)). ואכן, מטבע הדברים, קטינים אשר הוריהם מרצים עונשי מאסר

נאלצים להתמודד עם קשיים רבים הכרוכים בכך. משכך, החשש מפני ההשלכות הקשות שיגרמו לבתה הפעוטה של המערערת בשל הניתוק מאמה למשך כחודשיים מובן, ואיני מקלה ראש בכך.

לצד זאת, ההשפעה של ריצוי מלוא תקופת המאסר על בתה של המערערת אינו השיקול הבלעדי או המכריע בבחינת חומרת העונש שנגזר עליה, והוא עשוי לסגת מפני שיקולים נוספים, ובהם – חומרת העבירות בהן הורשעה המערערת והשפעתן על הנפגעת ומשפחתה (ראו: ע"פ 4008/11 גוארדיה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (6.3.2012); ע"פ Pedraza 5813/14 נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (13.7.2015)). האיזון המוסרי בין השיקולים השונים הטמון בעיקרון ההלימה המעוגן בתיקון 113 לחוק העונשין מצדיק, ככלל, כי עונשו של נאשם יהא שקול כנגד מה שהוא עולל לקורבן העבירה (ראו למשל: ע"פ 3792/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (11.11.2018)).

במקרה דנן, אף אני סבורה כי חומרת המעשים שביצעה המערערת, שהנפש מתקשה לשאת את אכזריותם ואת השלכותיהם על קורבן העבירה חסרת הישע ועל משפחתה, גוברת על יתר השיקולים בגזירת העונש, ומשכך אני מצטרפת לפסק-דינו של חברי, השופט נ' הנדל.

ש ו פ ט ת

אשר על כן, הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט נ' הנדל.

ניתן היום, י"ג באדר ב' התשע"ט (20.3.2019).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט